

PONYO ON THE CLIFF

گفت و گو
از زبان فیلمنامه‌نویس

گفت‌وگو با هایائو میازاکی
فیلمنامه‌نویس و کارگردان «پونیو»

بازگشت به معصومیت کودکانه

جان ویلر

انگار که هایائو میازاکی در ۶۸ سالگی از سرعت خود کاسته است. کارگردان انیمیشن‌هایی کلاسیک مانند **شاهزاده خانم مونونوکه** یا **شهر اشباح** که برنده اسکار شد، به نظر راضی است عقب بنشیند و شاهد گذران زندگی باشد؛ لذتی که او از طریق دنیای رنگارنگ فیلم جدید خود **پونیو** به ما منتقل می‌کند. داستان **پونیو** در یک شهر ساحلی ژاپنی روی می‌دهد و درباره دوستی یک پسر بچه پنج ساله با یک ماهی قرمز دختر است. **پونیو** نشان از بازگشت میازاکی به دنیای معصومانه کودکان دارد؛ دنیایی که او در فیلم‌هایی چون **همسایه‌ام توتورو** (۱۹۸۸) و **سرویس تحویل کیکی** (۱۹۸۹) به تصویر کشید و با آن به خود جلوه‌ای افسانه‌ای داد. میازاکی مردی با موهای سفید، چشمان مهربان و ریش جادوگری است که خیلی راحت و مثل پدر بزرگ‌ها لبخند می‌زند. او کم‌حرف به نظر می‌رسد، اما توضیحات ساده‌اش درباره دنیای اقیانوسی جادویی **پونیو** و این که از کجا الهام گرفته شده، درک عمیق او از ذهن کودکان را نشان می‌دهد.

او می‌گوید: «من زندگی زیر آب را دوست دارم. من با ماسک اکسیژن غواصی نمی‌کنم، اما دوست دارم با یک لوله تنفسی که از دوران کودکی آن را دارم، زیر آب را ببینم.» میازاکی منکر هر نوع ارتباط بین سوسوکه، دوست باهوش پونیو - که یک انسان است - و گورو پسر خودش می‌شود. او توشیو سوزوکی تهیه‌کننده فیلمش را باعث این

هم با دخترش مشکل دارد. با او مثل قاطر یا اسب کوچک رفتار می‌شود! او درست مثل فوجیموتو بی‌قرار است. **پونیو** در چنین فضایی شکل گرفت. «شکندگی محیط زیست» یکی از مضامین مورد علاقه میازاکی است که در **پونیو** بیشتر به آن پرداخته است. در فیلم او دریا همان قدر که زنده به نظر می‌رسد، پر از زباله است. میازاکی می‌گوید هدف او صرفاً این بود که دریا را صادقانه و از نگاه یک کودک تصویر کند. او می‌گوید: «نمی‌خواستم با این فیلم درباره آلودگی محیط زیست پیام بدهم. دریای واقعی از دید کودکان، پر از آشغال و شاید حتی کثیف‌تر از آن چیزی باشد که در این فیلم تصویر شده است. حتی شاید ما آن را کمی بیش از حد تمیز نشان داده باشیم.»

مانند **قلعه متحرک هاول** از **پونیو** به عنوان آخرین فیلم میازاکی یاد شده است. میازاکی همچنان یک مؤلف بسیار متعهد است. او می‌گوید: «فکر می‌کنم فقط می‌توانم کارگردان باشم، اما در قالب یک استودیو ما می‌خواهیم از کارگردانان جدید و کارگردانان جوان‌تر استفاده کنیم. برای این که اگر همه‌اش متکی بر آدم‌های پیر باشیم، ناپدید می‌شویم.»

منبع: لس آنجلس ویکلی گله

برداشت اشتباه می‌داند. میازاکی می‌گوید **پونیو** فیلمی درباره تجربه‌های قبلی او به عنوان یک پدر نیست، اما آشیانه اکنون خالی‌اش به او اجازه داد بار دیگر وارد دنیای کودکان شود. میازاکی می‌گوید: «این فیلم بیشتر جایی برای به تصویر کشیدن تجربه‌های دوران کودکی من و دیدن بچه‌هایی است که دور و بر من هستند. من به سنی رسیده‌ام که دیگر می‌توانم تجربه لحظه به لحظه بچه‌های کوچک را درک کنم. وقتی خودتان صاحب فرزند می‌شوید، به بعضی از این چیزها توجه ندارید، برای این که سرتان گرم بچه‌داری است. خیلی چیزها اتفاق می‌افتد.» میازاکی همچنین تغییرات در زندگی خانوادگی کارکنان گیلبی، استودیوی فیلم‌سازی خود را از علل بازگشت این استودیو به فیلم‌های کودکان پس از فیلم‌هایی چون **شاهزاده خانم مونونوکه**، **شهر اشباح** و **قلعه متحرک هاول** می‌داند که بیشتر مناسب بزرگسالان بودند. او در حالی که لیخندی شیطنت‌آمیز به لب دارد، به زیاد شدن کارمندان جوان خود اشاره می‌کند و می‌گوید: «تعدادی از کارکنان ما که بچه نداشتند، بالاخره صاحب فرزند شدند.» او ادامه می‌دهد: «به عنوان مثال شخصیت فوجیموتو، پدر پونیو در فیلم در اصل کاتسویا کوندو (کارگردان انیمیشن) است. او